

Sygn. akt II Cz 502/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzycieli: (...) S.A. w W., (...) im. F. S. w G., (...) Bank S.A. w W., W. S., Banku (...) S.A. w K.

z udziałem dłużnika A. P.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 24.12.2013 roku,

sygn. akt I Co 2436/11

postanawia:

1. **oddalić zażalenie;**

2. **zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela (...) im. F. S. w G. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 502/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Świeciu postanowieniem z dnia 24 grudnia 2013 roku uchylił postanowienie z dnia 29.08.2013 roku o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z nieruchomości w sprawie KM 3002/11 a w pozostałym zakresie skargę oddalił. W punkcie 3 postanowienia Sąd zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela (...) im. (...) w G. kwotę 160 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż zaskarżonym postanowieniem z dnia 29.08.2013 roku Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świeciu M. N. umorzyła postępowanie skierowane do nieruchomości dłużnika, uzasadniając umorzenie brakiem czynności wierzyciela przez okres roku. Sąd uznał, iż podstawa umorzenia została podana przez komornika wadliwie, co komornik przyznał już w uzasadnieniu tej czynności. Nadto Sąd wskazał, iż w dniu 22.08.2013 roku miała miejsce II licytacja nieruchomości, która okazała się bezskuteczna. Zgodnie z art. 984 § 2 kpc jeden z wierzycieli tj. Bank (...) SA złożył wniosek o przejęcie nieruchomości. Umorzenie postępowania

egzekucyjnego zgodnie z art. 985 § 1 kpc byłoby możliwe jedynie gdyby żaden z wierzycieli takiego wniosku nie złożył. Do chwili obecnej trwa postępowanie wywołane wnioskiem o przejęcie nieruchomości na własność a uczestnikami tego postępowania poza dłużnikiem są w szczególności wierzyciele prowadzący egzekucję z nieruchomości. Egzekucja z nieruchomości zakończy się po rozstrzygnięciu wniosku o przejęcie. Z tego względu, Sąd Rejonowy uznał umorzenie postępowania za przedwczesne.

Sąd Rejonowy uznał skargę w pozostałym zakresie tj. w części żądającej ustalenia kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym za bezprzedmiotową. Postanowienie ustalające koszty postępowania egzekucyjnego zostanie wydane w końcowym etapie rozpatrywania wniosku o przejęcie i dopiero wówczas określenie kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym będzie uzasadnione.

Zażalenie na to postanowienie złożył dłużnik wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu dłużnik wskazał, iż w jego ocenie zaskarżone postanowienie jest niesłuszne. Dłużnik podniósł, iż Sąd nie może zmieniać przyczyny umorzenia wskazanej przez komornika. Nadto wskazał, iż nie otrzymał przed rozpoznaniem skargi jej odpisu czym pozbawiono go prawa złożenia odpowiedzi na skargę wierzyciela. Dłużnik uznał również, że Sąd powinien wyznaczyć rozprawę w celu rozpoznania skargi.

Wierzyciel (...) im. (...) z siedzibą w G. w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od dłużnika na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika należało uznać za bezzasadne tak jak i podniesione w nim zarzuty. W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd rozpoznając skargę bada prawidłowość czynności podjętej przez komornika sądowego. Sąd ocenia wobec tego czy komornik podjął czynność zjadającą oparcie zarówno w przepisach prawa jak i stanie faktycznym danej sprawy egzekucyjnej. Sąd ocenił w sposób prawidłowy, iż postanowienie komornika w którym umorzył on postępowanie było przedwczesne albowiem nadal toczy się postępowanie egzekucyjne z nieruchomości wobec skutecznego złożenia przez jednego z wierzycieli egzekwujących wniosku o przejęcie nieruchomości na własność wobec bezskuteczności II licytacji nieruchomości. Oznacza to, iż komornik nie mógł umorzyć postępowania egzekucyjnego wobec wierzyciela wnoszącego skargę ani na podstawie prawnej wskazanej w postanowieniu ani żadnej innej. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Rejonowego jako prawidłowe.

Odnosząc się do innych zarzutów podniesionych w zażaleniu stwierdzić należy, iż po wniesieniu skargi przez wierzyciela zarówno i komornik jak i Sąd Rejonowy postąpili zgodnie z treścią art. 767 § 4 kpc. Przepis ten stanowi, że po wniesieniu skargi jej odpis Sąd przesyła komornikowi. Zgodnie z art. 766 kpc Sąd rozpoznanie skargę na posiedzeniu niejawnym. Oznacza to, iż Sąd nie miał obowiązku ani doręczania dłużnikowi odpisu skargi ani też wyznaczania rozprawy celem jej rozpoznania. W niniejszej sprawie nie zachodziły okoliczności szczególne dla których zgodnie z art. 766 kpc sąd mógłby wyznaczyć rozprawę. Zarówno wierzyciele nieskładający skargi jak i dłużnik w niniejszej sprawie mogli złożyć zażalenie na postanowienie Sądu. Z tej możliwości skorzystał jedynie dłużnik.

W niniejszej sprawie dłużnik nie został pozbawiony możliwości obrony swoich praw a Sąd Rejonowy działał przy rozpoznaniu skargi zgodnie z przepisami w tym zakresie obowiązującymi.

Dlatego też Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 1 i 2 kpc i art. 13 § 2 kpc zażalenie dłużnika jako bezzasadne oddalił.

Na mocy art. 108 kpc i art. 98 § 1 kpc oraz art. 99 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc zasądzono od dłużnika na rzecz wierzyciela tytułem kosztów postępowania zażaleniowego kwotę 60 zł, na którą składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wierzyciela w minimalnej wysokości.